

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta) i Esteve Colomer i Font.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall Clara (President Editor), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH) i Lluís Cama (Producció).

Keep calm

Lluís Falgàs

Un any sentenciat

“Un any enredat.” “Un any sentenciat.” Així es podria resumir un any en què políticament l'embolic ha estat monumental i s'han conegut les sentències del procés de l'any 2017, que encara ho han embolicat més i més.

Les eleccions generals del 28 d'abril i la seva repetició del 10 de novembre han deixat un Congrés dels Diputats amb l'única funció de tirar endavant una investidura que encara no s'ha produït, i un govern en funcions que no funciona. Set mesos d'inactivitat legislativa que han coincidit en uns moments cabdals per a la negociació política posterior a la sentència que es va conèixer el 14 de novembre. En l'àmbit institucional, la trucada de Pedro Sánchez a Quim Torra trufada de 17 trucades als altres presidents autonòmics passarà als annals de l'absurd. També passarà al mateix lloc el fet que el rei Felip VI hagi fet un discurs de fi d'any criticant els independentistes sense saber si poc després del seu missatge Pedro Sánchez serà president del govern espanyol amb el suport d'ERC.

L'any acaba amb una forta mala maror entre les institucions judicials. El Tribunal Suprem recela del Tribunal Constitucional i ambdós no es fien de l'advocacia de l'Estat, que ara per ara té la paella pel mànec perquè la negociació pugui arribar a bon port entre el PSOE i ERC. De retruc les credencials d'eurodiputats de Puigdemont i Comín han calmat els ànims d'una bona part de l'independentisme i han enfurismat més que mai tot l'espanyolisme, que es prepara per fer el que calgui per intentar aturar que s'asseguin el dia 13 de gener en el ple del Parlament Europeu que se celebrarà a Estrasburg. Tot això mentre la política catalana està molt pendent d'una sentència que encara no és ferma en contra del president de la Generalitat. S'especula que el veredict del Suprem sobre el recurs es coneixerà a l'abril o el maig i si ratifica la sentència del TSJC obligaria Quim Torra a deixar el càrrec.

És ben curiós que davant d'aquest panorama institucional el país aguanti. A grans trets les expectatives empresarials per al 2020 són menys dolentes d'allò que es preveia i els experts veuen senyals laborals positius. Els sobresalts són incontrolables i ara mateix el gran desig és poder acomiadar l'any contendentment tot dient: sense cap novetat. Bon any 2020.

La vinyeta

Fer

Caiguda lliure

Eva Vázquez

A l'ombra de Proust

Proust va ser el primer escriptor que vaig incorporar a aquella selecció de gegants que constitueix el primer cànon i, potser l'últim, que farem a la vida. Hauria volgut que fos Joyce, de qui acabava de llegir el *Retrat de l'artista adolescent*, però no vaig saber reconèixer res que tingués a veure amb mi en els dilemes d'aquell Stephan Dedalus que vagarejava per una ciutat tumultuosa i bruta. Amb Proust, en canvi, hi vaig establir des de la primera frase una afinitat que s'ha conservat immarcescible al llarg dels anys, perquè qui és que no ha hagut d'anar-se'n al llit d'hora, durant un cert temps, i no ha parat l'orella, a les fosques, a la remor dels adults a l'altra banda de la porta, barrejada amb un dèbil entremiscar de tasses i culleretes? Acabada d'entrar en aquella edat que ja et dona dret a tancar-te a l'habitació sense haver de ficar-te per força al llit, l'ansietat de Proust per obtenir l'últim petó de la mare, tot i que no havia format part dels rituals de la meua família, em resultava tan commovedor que, rere aquella espera seva, va lliscar dolçament el llibre sencer, el pri-

“Vaig arribar a pensar que certs llibres feien envellir abans d'hora

mer de tots els altres que vindrien després perquè, quan jo també fos adulta, em guardessin la claror dels dies passats com les ales grogues d'una papallona, per dir-ho a la manera de Proust, deturada a la finestra, entre el vidre i els porticons mig tancats.

De la seva prosa murmurant i hipnòtica, prové el convenciment que no hi ha dies viscuts més intensament que aquells que vam pensar que havíem deixat de viure perquè teníem un llibre a les mans, més encara en aquella edat al·lucinada en què, com diu ell, la descoberta d'un autor et podia transportar des del mur cobert de vio-

letes on fins llavors fantasiejaves fins davant el pòrtic d'una catedral gòtica. Proust mateix va ser descobert entre dos paisatges, entre el pati florit de ca l'àvia i el camí de la via del tren que portava a l'institut, que vaig emprendre descoratjada per haver-me d'acomiar per sempre de Pollyanna, les aventures de la qual poc podien emoció-me després d'haver conegut, en una punta de magdalena sucada al te, la goteta gairebé impalpable que sosté sense defallir “l'edifici immens del record”. En algun moment vaig arribar a pensar que llegir certs llibres et feia envellir abans d'hora, però deu ser que alguns tenen la facultat de profetitzar-te, de mostrar-te per una portella diminuta de doble batent tot allò que aviat seràs i tot allò que alguna vegada vas ser. Fins i tot la vida que no has tingut. La traducció catalana de Valèria Gaillard per a Proa, que s'afegeix a la que Josep M. Pinto ofereix a Viena, renova els acords d'aquella música que vaig sentir per primer cop en castellà, en la versió de Pedro Salinas, i que em retorna una melodia antiga que cap nota falsa no ha fet malbé.